

Predikan 18 juni 2017 i Enebykyrkan

Tema: Vårt dop Texter: 1 Mos 7:11-23, Apg 8:26-39 Matt 3:11-12

Jag tänkte börja i berättelsen om Noa och floden. Det handlar om en världskatastrof. Gud satte en gräns för människors ondska genom att låta en översvämning dränka nästan allt levande. Ett fåtal människor fick vara med på arken och blev därmed räddade från undergång. De enda som blev räddade var Noa och hans familj därför att Noa hade funnit nåd för Herrens ögon.

Kanske vi kan börja med att fråga oss själva, hade du och jag fått vara med på arken? Är du och jag goda och rättfärdiga människor som inte hade förtjänat att drabbas av ett sådant straff, en sådan dom? Hade vi funnit nåd för Herrens ögon?

Vi människor har ju väldigt lätt att tänka att det är de andra som är onda, själva är vi rätt okej. Det är viktigt för att inte säga helt avgörande att vi förstår det här på rätt sätt. Bakgrunden till att jorden dränktes och därmed också nästan alla människor är ju att människan, d v s alla människor hade vänt sig bort från Gud. Det är där ondskan börjar. Vi är alla skapade till Guds avbild, något fantastiskt och underbart men det är också sant att vi alla har potential, möjlighet att göra ont och att vi har redan gjort det. Gud är god, punkt. Ingen människa utom Jesus är allt igenom god, punkt. Det svåra är att t o m när vi inte har en aning om det kan vi vara inbegripna i det som är ont.

Hur gör vi då? Hur får du och jag plats på arken, hur undkommer vi den slutliga katastrofen? I ca tvåtusen år har glädjebudet, evangeliet kunnat höras och tas emot. Jag ordnar detta säger Jesus till oss. Tro på mig, d v s det du inte kan åstadkomma det har jag redan gjort. Jag dog för dig men lever igen och du får dela denna död och uppståndelse med mig. I stället för att bildligt talat tvingas drunkna i en total översvämning får du dö bort från din synd, din ondska och uppstå till ett nytt liv som en dag blir något alldeles häpnadsväckande. En dag i vår framtid är allt nytt och ondskan helt besegrad både den vi har inom oss och den vi ser runtomkring oss i vår värld.

Detta är en gåva! Det enda du kan göra är att ta emot denna extraordinära gåva. Glöm bort alla tankar på vara så god som möjligt för att förtjäna detta. Ingen av oss är ens i närheten av att kunna få detta som en belöning. Men eftersom det är en kärleksgåva till dig och mig kan vi ägna vårt liv åt att besvara denna kärlek genom att vara så goda som det bara är möjligt. Och eftersom vi aldrig helt når målet får vi varje dag på nytt ta emot den nåd och den förlåtelse Gud i sin kärlek ger oss.

Vårt dop är ju ett sätt att bekräfta det som Gud gör med oss när vi tar emot hans gåva. Vi dör bort från vår synd, och uppstår till ett nytt liv. Begravs och lever igen. Död och uppståndelse.

Dopet är också en bra bild på hur livet ser ut för oss. Livet är en blandning av död och liv, av gott och ont. Inget i livet här och nu är 100-procentigt gott. Allt det som är bra är också alltid i något avseende dåligt. Livet är ofullkomligt, inget är helt och hållet så som vi drömmer om att det ska vara. Vi kan ha ett jättebra arbete och

trivas bra men det finns alltid något eller någon som fördunklar bilden. Vi kan ha funnit en människa vi vill dela livet med och när vardagen landar måste vi också hantera baksidorna av den relationen. Det svåra är att om ska vi få del av livets goda finns det ingen väg bort från baksidorna. Vi kan inte fly dem utan att också fly bort från det som är gott och bra.

I det här ingår ju också de totalt oväntade katastrofer som helt plötsligt drabbar människor. En dag när en elvaårig flicka promenerar i Stockholm blir hon nermejad av någon i en lastbil och finns inte kvar i detta livet längre. Hur ska föräldrarna kunna hantera detta? Hur ska de kunna tro på något gott överhuvudtaget efter en sådan ondska? Uppriktigt sagt vet jag inte. Det enda vi kan göra är att be att Gud ska ge dessa drabbade människor någon slags tröst i deras oerhörda sorg.

Det finns ingen logik i dessa katastrofer. De drabbar urskillningslöst. Att fråga varför är knappast meningsfullt. Om det finns en mening ligger det bortom vår förmåga att förstå.

Sedan kan vi ibland få se hur en katastrof på sikt kan vändas till något som gör livet annorlunda och t o m bättre. Det onda och hemska som drabbar en människa kan leda till att hon omvärderar och tänker annorlunda om vad som är viktigt i livet. Detta betyder aldrig att Gud vill katastrofer i våra liv, bara att Gud i sin omsorg om oss människor är mästare på att också ur ondska skapat något som är gott.

Tack vare det har vi som kristna till viss del bättre förutsättningar att hantera livets opålitlighet. Vi vet vad dopet står för, att död och uppståndelse är realiteter här och nu. Kanske vi kan hjälpa varandra att utvärda livets outhärdlighet. Kanske vi genom att stanna kvar i människors närhet kan få vara tröst när ingen tröst finns. Någonstans djupt i vårt inre tror vi ju att död följs av uppståndelse och det får vi då mot alla odds hålla fast vid.

Så till min nästa tanke i denna predikan. Jag får mejl från något som heter forskning.se. De publicerar resultat från offentligt finansierad forskning. Där var det en artikel om hur vi i Sverige tänker när det gäller andar. Många, kanske uppåt 70% av svenskarna tror på en annan verklighet befolkad av andeväsen. Det kan verka lite märkligt då Sverige beskrivs som ett av världens mest sekulariserade länder. Men sekulariseringen är från kristendomen inte från privata livssyner enligt artikeln.

I stället för kristen tro frodas en tro på de egna upplevelserna, där den enskilda människan bestämmer innehållet. Samtidigt är människor påverkade av populärkultur som filmer, böcker och dataspel och tar gärna in föreställningar därifrån.

Sara Duppils som forskar om föreställningar om andar menar: Det är individen själv som bestämmer om det finns fler verkligheter och man relaterar till sin egen känsla när man beskriver kontakten med andevärlden. I stort sett finns det ingen som kan ändra den upplevelsen. Och hon säger: "Idag är det högsta gudomliga väsendet människan själv eller hennes själ som en del säger."

Att det här innebär utmaningar för oss som kristen församling är klart. Filippus närmade sig den etiopiske hovmannen och fick dela evangelium med honom som togs emot i glädje. Hovmannen ville ha vägledning och tog emot det Filippus gav och handlade utifrån det. De kom till ett ställe med vatten och han lät döpa sig där.

Hur ska vi kunna närma oss människor i vår tid med evangelium så att de likt den etiopiske hovmannen i glädje tar emot? Kristendom är en auktoritet som många förkastar och inte vill ha med att göra. Att säga till den människan, kom och tro på ditt eget sätt blir lätt vanskligt eftersom det finns en sanning och en verklighet jag som kristen behöver förhålla mig till.

Kanske att människor är vilsna och många gånger ensamma. Mobiltelefonen, sociala medier och tron på de egna upplevelserna kan ge en känsla av närhet och gemenskap. Men det är nog mycket av önsketänkande, att jag skulle kunna få det som är bra i livet och slippa allt det där som är svårt och påfrestande.

Vad är det människor idag söker? Om de söker vägledning är det knappast från den kristna kyrkan? Den som börjar ana att deras behov av närhet och gemenskap inte uppfylls, skulle de dras till den kristna församlingen? I en tid då sanning och auktoritet alltmer ifrågasätts och ersätts av människors egna hemkokta sanningar hur kan vi då levandegöra evangelium?

Kanske vägen finns i form av personlig omsorg och närhet. Vi människor är ju skapade för personliga relationer med varandra och med Gud. Om vi som kyrka kan låta det komma till uttryck på ett handfast och konkret sätt tror jag vi har något att säga till vår tid. Som jag har älskat er ska ni också älska varandra, sa Jesus. Det tror jag är ett evangelium för vår tid. Självklart gäller det kärleken till varandra i den kristna kyrkan, men det stannar inte där. Vi är kallade att älska också de som inte alls tycker eller tror som vi på ett sätt som inte bara är ord utan också konkret handling.

Till sist. Texterna idag handlar om vårt dop. Dopet pekar på att vi har fått ta emot Guds rika gåva, vi delar Jesu död och uppståndelse och det ger oss en nyckel att kunna förstå och uthärda livets opålitlighet. Samtidigt utmanas vi att finna vägar till människorna i vår tid och att berätta om det största och mest fantastiska som existerar och så inspirera dem att ta emot Guds gåva i sina liv.

20170618
Pär Hugosson